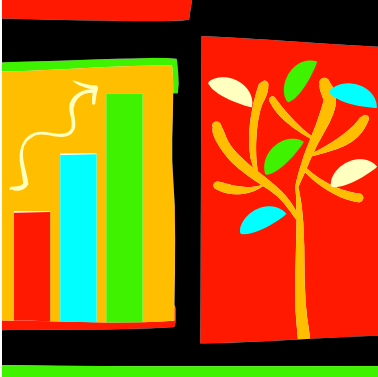

Minh Thy

Valentin

Ngày... tháng... năm...

Ngày đầu tiên tôi đi học bằng xe buýt, ba đưa tôi đến chỗ đón xe, dù chỗ đó cách nhà tôi không xa mấy. Ba đứng đợi xe với tôi. Tôi im ỉm nhìn xuống mặt đường. Chán ghê, tôi mười tám tuổi rồi, ba má làm như tôi con nít không bằng. Sáng nay má bắt tôi khoác thêm áo, đội nón, trời có lạnh, có nắng gì đâu. Ba thì đi đón xe với tôi, tôi tự làm một mình được mà. Xe dừng lại, ba dắt tôi lên xe, kiểm chỗ cho tôi ngồi. Ba đi hỏi mấy chú phụ xe coi bạn về xe sẽ dừng những trạm nào gần khu vực nhà tôi. Ba bước lại chỗ tôi dặn kỹ tôi nhớ xuống chỗ ba chọn. Ba dặn tôi không được ngủ gục trên xe. Nếu không chẳng biết xe chạy tới đâu, có ngày khỏi về nhà. Ba còn nói với anh ngồi bên cạnh trông chừng tôi giùm. Ba xuống xe, xe lăn bánh. Tôi thấy mọi người trên xe quay lại nhìn tôi chăm chăm. Ngạc nhiên? Tò mò? Buồn cười? Tôi quê quá chừng! Xe dừng trước cổng đại học Khoa học tự nhiên ở Thủ Đức, tôi hớn hờ bước xuống đi vào trường chợt nghe tiếng ba gọi:

- Ly, Ly...

Tôi tròn mắt quay lại:

- Ba lái xe chạy theo xe buýt à?

Ba gật đầu:

- Ủ, ba muốn coi xe dừng ở đâu. Xe ngừng ngay trước cổng trường ba thấy tiện ghê.

Ba móc túi lấy tiền cho tôi. Tôi lắc đầu:

- Con có rồi.

Ba ấn vô tay tôi:

- Cứ cầm đó. Thôi con vô học đi.

Tôi lí nhí cảm ơn ba rồi đi vô trường. Tôi xúc động dễ sợ. Ba cứ vậy hoài.

Tôi đã lớn rồi!

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là ngày gì sao xe buýt đông thế. Tôi lên xe đã sạch trơn chỗ trống, đành phải đứng vậy. Kể ra đứng cả tiếng đồng hồ oải thật. "Nhưng riết rồi cũng quen" tôi tự an ủi mình. Dọc đường xe liên tục đón khách. Ôi, chen chạt đến nỗi không cần vịn cũng bảo đảm không té. Xe dừng lại trước cổng trường tôi thở phào nhẹ nhõm lui cui đi ra. Chợt chân tôi đau điếng, đau đến nỗi không la lên thành tiếng được. Tôi ngâng phắt lên thấy một cái tướng to bè đang "vô tư" đạp chân tôi. Tôi chưa kịp kéo áo lại bắt đền thì người này chen người kia lấn để hấn thoát đi mất. Tôi âm ức đi vào nhà vệ sinh rửa chân. Tôi nhăn mũi tự chế nhạo mình "Đáng đời, mắc chi hôm nay lấy giầy dây của má mang để bị đạp te tua. Cái tật xí xọn, se sua". Tôi rửa hoài sao ngón chân cái còn vết gì đen đen chưa ra. Tôi mở cặp lấy mắt kính nhìn cho rõ. Oái! Dập cái ngón chân của tôi rồi. Tôi nhớ lại cái tướng của hấn to cao đến nỗi lúc đứng dậy xuống xe hấn phải khom thấp người để không đụng đầu. Nỡ lòng nào hấn đem cái thân bồ tượng ấy đè lên bàn chân nhỏ xíu của tôi! Tôi thâm rửa cái gĩa cà chớn.

Tan buổi học tôi lon ton bước ra khỏi lớp. Mắt tôi chợt sáng lên khi bắt gặp tên hời sáng. Không thể lẫn lộn được với cái dáng to kình cang và chiếc áo

sơ mi màu mận chín. Tôi hăm hở bước nhanh tới đập tay lên vai hắn:

- Này!

Hắn quay lại, tôi bất ngờ vì thấy tay hắn bị bó bột, hắn nhìn tôi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy bạn?

Tôi tức tối chỉ xuống chân mình:

- Anh giẫm lên chân tôi hồi sáng. Anh không xin lỗi tiếng nào mà bỏ đi thẳng.

Thấy hắn ngơ ngác, tôi nhắc thêm:

- Ở trên xe buýt đó.

Hắn nhú mày cổ nhớ:

- Thế à? Tôi không biết, giờ cho tôi xin lỗi bạn.

Tôi lắc đầu:

- Không.

Hắn khó chịu:

- Vậy bạn muốn gì?

- Muốn làm sao mất cái vết bầm này.

Hắn quay người bỏ đi sau khi nói:

- Bạn đã cố tình làm khó tôi đành chịu.

Tôi trợn mắt túm áo hắn lại:

- Ê, ê...

Hắn gạt tay tôi ra:

- Bạn lại muốn gì đây? Tôi không nhớ hồi sáng có đập chân bạn không, song vì lịch sự tôi đã xin lỗi bạn, sao bạn cố chấp vậy? - Hắn chợt cười khó ưa -

À, à...Hay bạn cố tình gây ấn tượng để làm quen với tôi?

Tôi lấp bắp:

- Cái... cái... gì...

Hắn càng càng mặt cười:

- Chớ còn gì... Tôi tự biết mình đẹp trai lắm.

Tôi hét lên:

- Xí, ai thèm làm quen với anh, xấu nhất mà cứ tưởng đẹp nhì. Tướng tá dềnh dàng như khi đột, cười nhăn nhó như đười ươi, mắt như... như cú vọ. Hứ.

Tôi quay ngoắt bỏ đi nhưng chợt nghĩ... tôi liền quay trở lại đá mạnh vô chân hắn:

- Huề nha!

Hắn xuýt xoa nói với theo:

- Đồ con gái chanh chua, mỏ nhọn, hung dữ, đánh đá.

Ngày... tháng... năm...

Đúng là oan gia ngõ hẹp. Ai dè hắn học chung lớp, lại còn là lớp trưởng của tôi nữa chứ. Nghe đâu hắn thi vào cao điểm nhất lớp tôi và hắn đã làm lớp trưởng suốt mười hai năm đi học nên ai cũng nhất trí chọn hắn làm đại diện cho lớp. Xì, có gì hay đâu cái đồ hám danh, hãnh tiến. Tôi có chuyện xích mích với hắn, chắc thế nào hắn cũng tìm cách "đi" tôi cho coi. Hừm, tôi chả sợ hắn đâu.

Ngày... tháng... năm...

Cái cảnh chen lấn, đông nghẹt của xe buýt không còn xa lạ với tôi. Tôi ngó lơ ra cửa sổ ngắm nhìn bên ngoài. Chợt xe buýt thắng gấp lại. Một anh đang đứng gần té vô tôi. Tôi hoảng hồn lấy cặp đẩy anh ra. Thấy tôi phùng mang, trợn mắt anh ta rồi rít xin lỗi. Có tiếng cười của những người xung quanh, có cả lời chọc ghẹo:

- Dữ quá cô bé ơi!

- Bé ơi, sinh viên năm thứ nhất hả?

- Bé giận nhìn dễ thương quá!

- Bé ơi, bé tên gì?

Tôi không thèm trả lời quay đầu ngó chỗ khác. Tôi tự nhủ mai mốt không ngu ngốc ngồi ngoài bìa ở hàng ghế đầu nữa.

Đang lững thững ra cổng trường tôi nghe tiếng gọi, tôi ngoái lại chờ. Đến khi chiếc xe thắng kít lại kế bên, tôi mới nhận ra tên lớp trưởng. (Mắt tôi cận, ra đường không đeo kính nên đâu nhìn rõ được ai). Hấn ngoác miệng cười:

- Cường chở Ly về nha, chiều thứ bảy xe buýt đông lắm.

Tôi cố lịch sự:

- Tôi đi quen rồi, cảm ơn lớp trưởng.

Hấn tủm tỉm:

- Cũng không sao, nhưng Ly nhớ đừng chọn ngồi hàng đầu ghế ngoài bìa.

Tôi ngơ ngơ ngó hấn không hiểu. Hấn lại cười:

- Mai mốt có xảy ra trường hợp như hồi sáng, Ly đừng phản xạ như vậy nữa.

Trẻ con, chanh chua và dữ quá. Người ta đâu cố tình tại xe thắng gấp thôi.

Tôi hàm hừ nhìn hấn đe dọa. Quái, sao hấn biết cà? Chắc trên xe lúc đó có bạn của hấn.

Ngày... tháng... năm...

Hấn cố tình chen vô ngồi cạnh tôi. Được thôi. Bàn ghế của nhà trường mà.

Tôi phân chia ranh giới rạch ròi, hờ tay hấn sơ ý lấn chiếm lãnh thổ thì tôi lấy bút đâm hấn một cái. Chân hấn vừa nhích qua một chút thì tôi dùng giày cao gót khỏ lên. Cuối buổi học hấn tổng kết:

- Mười một vết đâm, tám vết giày. Lưu Ly hiền thật!

Tôi nhếch mặt lên bỏ đi.

Ngày... tháng... năm...

Nhìn hấn chống nạng đi vào lớp, tôi khẽ bĩu môi. Chắc là lại bị xe tông nữa rồi. À không, phải nói rằng hấn tông người ta chứ. Đầu năm tới giờ hấn đã tông xe ít nhất là bốn lần. Đồ quái xế. Hấn có bị sao cũng đáng đời, chỉ tội

cho người ta khi không bị vạ lấy. Tiếng Hưng sôi nổi giữa đám con trai bàn dưới làm tôi chú ý.

- ... Chẳng những Cường không chùn bước mà còn gan dạ cúp đầu xe bọn cướp. Cả hai xe ngã lăn ra đường. Xe cảnh sát chạy tới ngay tức khắc, còng hai tên cướp lại. Máy ảnh cảnh sát chở Cường vô bệnh viện. Máy ảnh khen Cường hết lời và có hứa sẽ tặng bằng khen cho Cường. Tụi mày coi lớp trưởng mình oai không?

Mọi người vây quanh hỏi han, khen ngợi hấn như một anh hùng. Hấn khiêm tốn luôn miệng nói:

- Ai trong hoàn cảnh đó cũng hàng động thể thôi, các bạn đừng khen nữa làm Cường ngại quá.

Tôi cũng muốn lại xem vết thương hấn thế nào nhưng ngại ngại làm sao ấy. Tôi tự cốc vào đầu mình, toàn nghĩ xấu cho người khác...

Ngày... tháng... năm...

Sinh nhật của tôi là một ngày thật đặc biệt, ngày 14-2, ngày lễ tình nhân cũng là kỷ niệm ngày cưới của ba má tôi. Sinh nhật năm nay của tôi cũng như mọi năm, không có bạn bè, chỉ có những người thân trong gia đình. Tàn tiệc, ba má ngồi mở quà với tôi sau khi dọn dẹp xong. Chợt ba hỏi:

- Quốc Cường là ai vậy Ly ?

Tôi tròn miệng, sao ba lại biết tên lớp trưởng tôi? Tôi đâu có kể về hấn cho ba nghe.

- Con...

Tôi chưa kịp nói gì thì ba đưa hộp quà.

- Con quen với nó bao lâu rồi? Thân với nhau tới mức dám gửi quà đến tận nhà chúc mừng à?

Tôi lúnh quýnh xua tay:

- Hấn là lớp trưởng của con. Con không biết hấn sao lại gửi quà tới. Con đâu

có quen thân với hấn. Con ghét hấn nữa là... con... con...

Má xen vào:

- Kìa ông, bé Ly vừa mừng sinh nhật mười chín đó. Tôi tin bé Ly biết chọn bạn chơi. Con lớn rồi, bạn bè nam nữ là chuyện bình thường. Ông đừng ngăn cấm hay la rầy làm con nó sợ.

Ba phản bác:

- Nó còn nhỏ chỉ nên chú tâm vào học thôi.

Má vẫn nhẹ nhàng:

- Ngoài việc học ra nó cũng cần có bạn bè chứ. Đâu phải là có bạn sẽ xao lãng việc học đâu.

Sợ má hiểu lầm tôi lên tiếng:

- Má à con...

Má khoát tay:

- Má hiểu mà, con đem quà vô phòng đi. Có chuyện gì cứ tâm sự với má. Má ủng hộ con.

Tôi ngần ngừ đem quà vào trong. Tôi bối rối mở món quà của hấn. Tôi không biết hấn tặng nhân dịp gì đây? Sinh nhật hay lễ tình nhân? Tôi luống cuống, tôi... sao sao ấy. Đêm nay trước trang nhật ký tôi tự hỏi mình nhiều lần, tôi có ghét hấn thật không?

Minh Thy

SBC sưu tầm

Nguồn: SBC

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 7 năm 2005